

TIMES & ROLT

OBCASNIK KAMARADU STARÉ ŘEKY BEROUN

© JO JO

31. 12. 1999 Tisk: SPEKTRA

DNES V LISTĚ:

✦ EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR
S BRITSKÝM VĚDCEM
ČESKÉHO PŮVODU

✦ REPORTÁŽ O CESTĚ
BEROUNKY NA DALEKÝ
SEVER

✦ HROZILY NOVÉ VÝSTŘELY
Z AURORY

✦ REPORTÁŽE ZE ŽIVOTA
OSADY

Bude nové století stoletím lidí?

Dnes o půlnoci na celém světě zazní hlas zvonů, zaburácí dělové salvy a obloha se rozsvítí miliony světlic, aby uvítaly nové tisíciletí. Televizní obrazy, internet nás ve zlomku vteřiny přenesou na nejvzdálenější místa naší planety. Lidská práce, dovednost, píle rukou i mozků, železnice, průplavy, silnice, telefony, elektromagnetické vlny dnes spojily oceány a přiblížily kontinenty. Ale tento svět nejsou jen světadíly, přístavy a města. Tento svět je především světem lidí. Bez nich by byl jen mrtvou planetou. Čím je svět menší, tím blíží si musí být lidé. Ať je tento svět spojen nejen technikou, ale ať se stejně rozvíjí komunikace myšlenek, kultury, svědomí, citu a lásky. Aby náš svět byl takovým, musíme odstranit hory předsudků, zasypat propasti nenávisti, zdolat tisíce překážek netolerance, touhy po moci, přejít pouště nepochopení, vyhnout se nástrahám hlouposti a závisti.

**Do roku 2000
vše nejlepší
přejí kamarádi
Staré řeky**

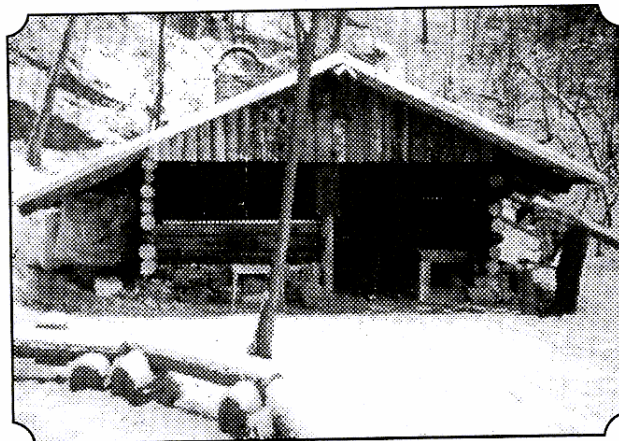
Zase nám každému,
mladšímu i staršímu
přibyl jeden rok a jsme
tudiž starší než kdykoliv
předtím (Přirozeně, že
některé dámy nikoliv.).

Ale nezoufejme.
Současně je nám všem
méně než kolik nám
bude příští rok
a dokonce méně
než kdykoliv

v budoucnosti (Zase se
netýká některých žen.).
Proto s radostí a veselou
myslí uvítejme nový rok
a mějme na paměti, že
alkohol a sex mohou
zkazit každou oslavu
(zejména, pokud je jich
nedostatek).

To je těch šest mladých mužů a jeden nezletilec, kteří si před pětaticeti roky usmysleli, že založí tramskou osadu. To také udělali. Ze stromu, na kterém sedí Rafika a mladičský baron, vyřezali totem a svolali první potlach do Žloukovic. Od té doby jim přibýlo 231 let, 158 kilogramů čisté váhy a ubylo 5 % potence a 10 896 321 vlasů /ke dni 31. prosince 1999/.

**KDYŽ SE RUKA
S RUKOU SPOJÍ
TAK SE DÍLO
PODAŘÍ,
NÁŠ SRUB
UŽ NÁM STOJÍ
I KDYŽ NEJSME
TESAŘI**

„Tramping provází lidstvo od jeho začátků. Toulání, to je lidské,“ říká světoznámý odborník.

Dr. George Noheyl, profesor trampologie na universitě v Oxfordu. Tomu jsme u příležitosti jeho návštěvy jeho rodného města položili několik otázek.

Pane profesore, co pro vás znamená tramping?
„Tramping, nahlížíme-li na něj z různých úhlů zpět proti toku času, je v evropských poměrech fenoménem zcela ojedinělým. Nazváno pohledem lingvisty slovo Tramp je původem z jazyka anglického. Znamená 1) pochodovat 2)toulat se 3) cestovat pěšky 4) tulák. Jak vidno, všechny čtyři významy anglického slova tramp jsou nám všem velice blízké. Z pohledu sociologa, tramping ignoruje všechny společenské konvence a třídy. Vedle úspěšného podnikatele, nezaměstnaný, vedle řemeslníka, lékař, vedle bankovní úřednice, důchodce. Tato rozmanitá směsice lidí a profesí si rozumí, tráví spolu volné chvíle a dokáže neuvěřitelné věci. Viděno pohledem politika „s těmi jsme mimochodem měli vždy rozdílné názory a nemalé potíže“ by neměl fungovat. Vždyť nemá žádnou organizační strukturu, místní organizace, regionální sdružení, ústřední výbor, gremium, koordinační centrum, ba ani výkonnou radu. A přesto uskutečnil akce, které by plně zaměstnaly desítky profesionálních úředníků. To je prostě neodpustitelné.
„Pane profesore, jsme na prahu nového tisíciletí, bilancujeme, ohlížíme se zpět. Jaká je historie evropského, potažmo českého tramping?“

Kulaté narozeniny oslavila i Bobina. Přejeme jí mnoho štěstí (zdravých bylo na Titanicu spousta, ale neměli štěstí); životní pohody a trpělivosti s haldou Belfínů.

Lze jistě s úspěchem obhájit tvrzení, že vznik trampingu v Čechách a na Moravě sahá až do doby kamenné „paleolitu“. Je zcela zjevné, že prvním trampem, lépe řečeno pratrampem byl nám dobře známý Kepčem se svojí tlupou. Statečný chlapec, jenž do mamuta klackem mlátil, než ho zdolal, než ho schvátí. Jeho putování povodím řeky Dyje z Dolních Věstonic k propasti Macocha a zpět, je možné považovat za archeologicky prokázany první pračundr na našem území.

Na prahu právě končícího tisíciletí se vypravil z bažinatého území mezi řekami Němen, Pripjat a Dněpr, směrem na západ se svým kmenem „osadů“ sám praotec Čech. Rozhodl se hledat zemi mlékem a strdím oplývající, o chmelu dosud nevěda. Je samozřejmě i laické veřejnosti naprosto zjevné, že tato pouť je prvním historicky doloženým velkým vandrem. Řada významných muzikologů klade právě do tohoto období vznik známého trampského evergreenu Je na západ cesta dlouhá. Toť stopa trampů v dávném starověku.

I v drsném středověku najdeme stopy našich předchůdců. Poněkud nešťastný čundr do Kostnice Jana Husa v červnu 1415, !“který z něho udělal nejznámější českého ohničkáře“, neskončil u, ale v ohni. Za zjevný export trampských idolů mimo hranice české kotliny, je možno považovat spanilé jízdy husitů roku 1420 až 1469 do Saska, Bavorska, Pomořanska a Uher. Tyto poněkud divoké čundry, provázené mordováním, znásilňováním a drancováním, byly historiky donedávna velice oslavovány. Bohužel pomalu mizí tradice a rituály, které přetrvávaly z této čadské doby. Již jen velmi zřídka dochází k vyplenění hospody či nálevny a „znásilňování“ ustalo dle stížností pamětníků někdy v polovině sedmdesátých let tohoto století.

„Zatím jste mluvil spíše o trampingu velkých skupin, dokonce mas, ale jsou přece i trampové samotáři.“

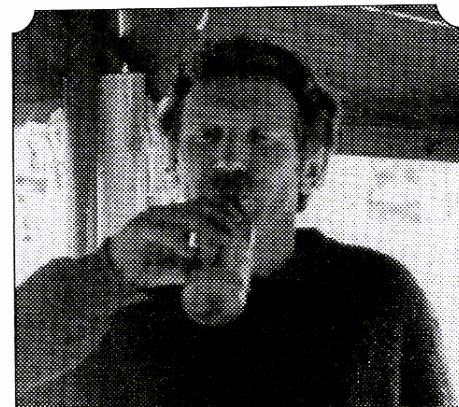
Doba renesance, poznamenaná třicetiletou válkou, zakončenou fiaskem na Bílé hoře, přála spíše trampům samotářům. Evropou čundrují rozehnání čeští bratři, Jan Amos Komenský se vydává na vandr do holandského Nardenu (mimochodem jehobusta, vylepšena stedsou, je k nerozeznání od Buffalo Billa). Za třicetileté nadvlády Habsburků 1620 až 1918 Evropou vandrují osamocení nebo ve dvojicích stovky by tisíce českých tovaryšů na zkušenou, od mlýn ke mlýnu, od kovárně ke kovárně.

„A co tramping v moderní době?“

Ano, po pádu nenáviděné monarchie dochází ke znovuzkřížení masového trampingu v Čechách. V údolí řek a potoků vznikají trampské osady, hladinou toků brázdí nespočet kanoí a k obloze letí ozvěnou několikrát opakované ahoj.

I přes vyhlášky a nařízení pruderního policejního rady Kubáta „zakázala trampům a trampkám spát pod jednou dekou atd.“ se trampský národ utěšeně množil. Hospodářská krize dvacátých let tohoto století dovedla tramping k naprostému

rozkvětu, nebylo do čeho píchnout, tak se čundrovalo. Toto období je nepřekonatelným způsobem zachyceno v trampské epopeji autorů Rady a Žáka - Dobrodružství šesti trampů a Vzpouza na parníku Primátor Ditrich. „Tímto si dovoluujeme upozornit čtenářstvo na historicky prokázanou skutečnost, že krize trampingu vyloženě svědčí, čehož je i žhavá současnost dokladem.“ Proto tramping nezanikl ani za války. Po roce

dr. George Noheyl - Legg

Světoznámý profesor, profesor trampologie Oxfordské university, při praktické výuce základů trampologie.

1945 sice doba přála spíše modrým košilím svazáků a na rozorávaných mezích hlaholily častušky. Přesto, skryty v lesích, plály trampské ohničky, m vyrůstaly nové chaty a zněly trampské písničky.

Tedy ani modré košile a brigády sociálních pracovníků neznamenal zánik trampingu.

Sedesátá léta tohoto století jsou všeobecně považována za zlatý věk i v trampingu. V letech sedmdesátých a osmdesátých se mezi trampy objevila vlna military. Okolo táborových ohňů posedávají trampové jakoby právě vyšli z výstrojního skladu USARMY, s hodnotami samozřejmě od štábního sergentea výše. A tak není nic neobvyklého, když se při nedělním výšlapu do Alkazaru ocitnete třeba uprostřed bojové mise v deltě Mekongu. Při krátkém zastavení v osvětlovně s údivem zjistíte, že z deseti u vedlejšího stolu sedících Rambů jich devět nedá dopustit na svoji MODROU KNÍŽKU.

Jak praví klasik „Kdo chce pochopit současnost, vidět svoji budoucnost, musí znát svoji minulost. Zde pohled historika poněkud pozbyl na ostrosti, anžto se natolik přiblížil současnosti, že civí do zrcadla a nechápe. Přesto si dovolíme uzavřít tento historický exkurz nezvratným zjištěním BYLI JSME A BUDEM! I v příštím tisíciletí budou hořet v campech naše ohničky, zpívat se budou trampské písničky, dál se budou vyprávět bohatýrské příběhy.

A proto ahoj v novém tisíciletí!!

Pane profesore, děkuji vám a také vám „ahoj v novém tisíciletí“!

V HOSPODĚ U ČENDY JE BLAZE

Snad nikdo, kdo mívá zámořskou plachetnici Berounka, kotví někde v přístavu, neodolá tomu, aby nevystoupil na její palubu a nenavštívil palubní restauraci „U ČENDY“. Svůdná vůně smažených ryb, řízků, topinek, gulášů smíšená s neodolatelným aroma námořnického grogu zlomí srdce i toho největšího antihospodníka. Vnitřní zařízení odpovídá stísněným prostorům lodě. Obsluha je více než rychlá a jistá žviálnost přihroublost a časté vulgarismy vedoucího a kuchaře v jedné osobě spíše patří ke koloritu námořnické hospody a nikoho nepřekvapí. Tato skutečnost je však vyvážena vynikajícím jídlem. Menu je sice skrovné, ale porce jsou pro opravdové hladové a rozežrané námořníky. Nápoje většinou pašované, čemuž odpovídají i ceny. Pije se většinou z láhví, ale nápoje jsou dostatečně chlazené a míra více než dobrá.

CELKOVÉ HODNOCENÍ

Celkový dojem XXXXX
pivo flaškové v lahvích XXXXXX
kvalita a množství jídla XXXXXX
obsluha XXXX

Opět jsme pokořili KARÉLII!

Cesta do finské Karélie viděná očima posádky plachetnice BEROUNKA. Odvážná posádka jezeroplavců překonala devatery hranice, aby již podruhé narušila poklidný život obyvatel břehů tisíců jezer.

I letošní plavba proběhla za mimořádného zájmu finských novinářů, pro které jsme byli jednou z největších událostí od konce války a fotografie Berounky s posádkou se dostala až k obyvatelům nejvzdálenějších jezerních samot. Fakt, že se cesta i přes velké množství pašovaného alkoholu, obešla bez zásahu bezpečnostních složek, je třeba považovat jako velké plus pro průběh zájezdu. Posádka si zvláště pochvalovala, že si nás místní orgány nepletly s našimi spoluobčany tmavší pleti a nezavřeli nás do uprchlického tábora, všudypřítomnou přírodu a obzvláště příhodné počasí, které i přes polohu jezer vysoko, na severu, dovolovalo obnažit si i celé tělo.

I tento rok se o blaho jezeroplavců mimořádně zasloužila lodní kuchyně. Za bouří nebo ve zdy-

madlech, v nepohodě i za veder, stále se valil z komína lodní kuchyně průmyslový kouř a na plotně pod pokličkami klokotala voda na grog, nebo voněla chutná krmě, takže mnohý lodník byl nucen povolit si opasek, a to nejen o jednu díрку.

Díky zpáteční cestě přes Rusko a tomu, co jsme tam viděli, jsme se daleko intenzivněji těšili na domov. Při překročení českých hranic si každý v duchu či nahlas řekl: „To jsem ale rád, že vracím do toho našeho milého malého Kašparistánu.“

Foto č. 1

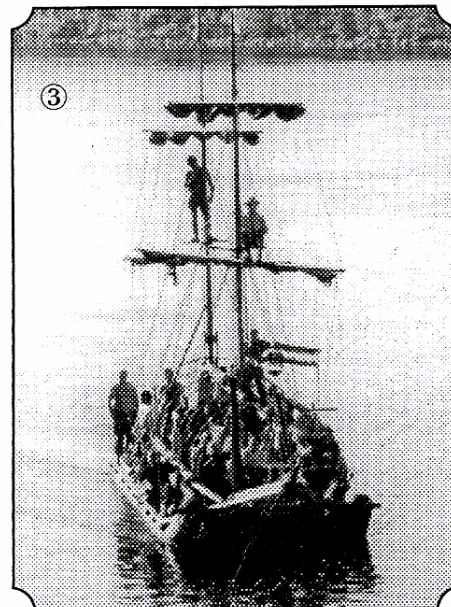
Posádka rozebrala loď, skupinová fotka na místě konce plavby.

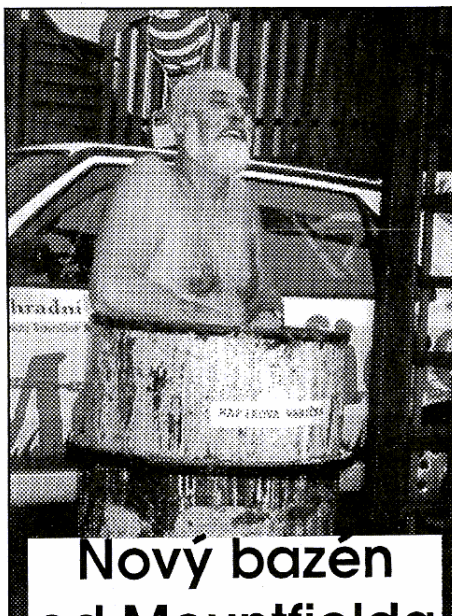
Foto č. 2

Zmocněnec pro bloudění. Navigátor Noha + kormidelník Rša, který oslavil na lodi své 40. narozeniny.

Foto č. 3

Plachetnice „BEROUNKA 99“ s posádkou v akci

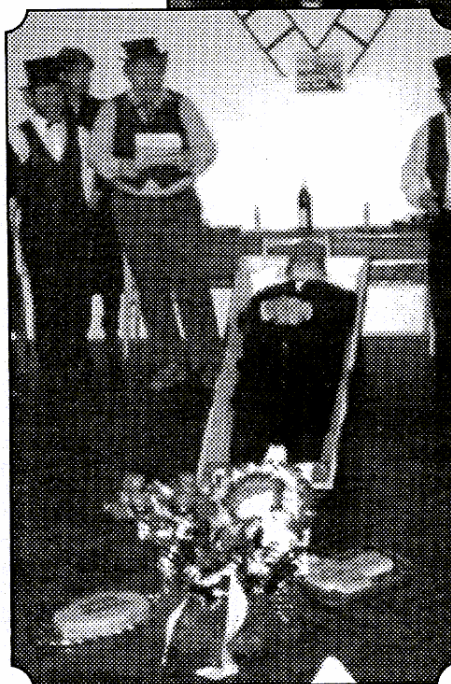
Nový bazén od Mountfielda

Typ: RAFIKOVA VANIČKA

- ☞ malá spotřeba vody
- ☞ není nutná čistička
- ☞ není nebezpečná utonutí
- ☞ možno užívat bez plavek a koupacích čepic

Věra, Jára a Hanka (ta nás fotí) navštívili letos Island. Viděli nespočet vodopádů a horkých gejzírů, kilometry lávových polí a tuleně, prožili divoký páteční večer a noc v Reykjavíku (jediný den, kdy se smí prodávat a pít alkohol). A ověřili si, že stany určené na léto se na daleký sever nevyplatí brát ani v „horkém létě“. A na zpáteční cestě zažili pravou námořní bouři.

Hrůzostrašné okamžiky

Hrůzostrašné okamžiky zažili neinformovaní návštěvníci na pohřbu Járy Jo - Jo. Šest valchařů za zvuků smutečního chorálu „Už ho vezou na svatý pole“ přinášelo na svých ramenech bohatě zdobenou rakev. Plačící vdova, mafiáni a holky kráčeli plačíce za rakví. Po položení rakve na připravený katafalk pronesli pánové Siphon, Georg Legg a Baron von Patera smuteční nekrology, poslední jmenovaný dokonce v řeči vázané. Poté vdova, nezvykle oděná v bílém /orientální zvyk/ vtiskla poslední polibek na tvář Járy Jo Jo. Žhavé rty však v nebožtíkovi probudily jeho mužství, které svou vitalitou pozvedlo i celého nebožtíka, který se v rakvi také postavil a k hrůze neinformovaných hostů zajásal. Byl to totiž pouze cvičný pohřeb, který Jára Jo Jo uspořádal ke svým sedmdesátinám. My mu k nim znovu dodatečně přejeme dlouhý život a spoustu dalších bláznivých nápadů.

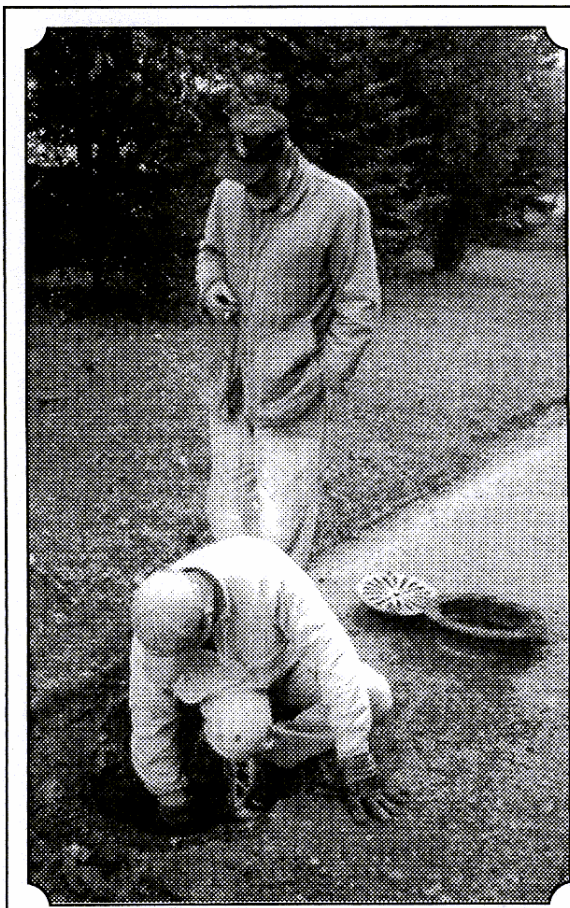
Námořní pěchota z Berounky v Rusku

S rozbřeskem autobus přejíždí hranice do Ruska. Prohlídka autobusu, celní a devizové prohlášení, vystoupit z autobusu, rázem se všichni ocitají o deset let zpátky. Po hodině autobus vjíždí do „země, kde včera znamená předečírém“. Mlha čpící dýmem a toulaví psi provázejí posádku Berounky Vyborgem. Značně zvlněná asfaltová silnice, les, les a zase les. Konečně změna, les hoří, u krajnic stojí otrískané hasičské auto, o něj je ležerně opřen ruský požárník pokuřující papírosu a nevzrušeně pozoruje plameny. Všude panuje klid, žádné sirény, žádné majáky, žádní lidé. První nápisy St. Peterburg v latině i azbuce, paneláky, napolo potopené lodě a pomalu se zahušťující silniční provoz. Po několika kilometrech zastavuje autobus na nevšlém prospektu, posádka se rychle rozcáhá, někdo za kulturou, jiní shlédnout jednu z nejznámějších lodí světa, Auroru.

Mladický frekventant námořní školy oznamuje: „Zavřeno.“ Obdivovatelé lodí smutně odcházejí, další cíl: výměna peněz. Dvě hodiny bloudění špinavými ulicemi, beznadějně vyptávání, konečně bingo - z omšelého roháku se vyklubala banka. Vybavena místní měnou končí část posádky v nejbližší „restauraci“. Každá nálevna, která se objevila v jejich zorném poli, byla neprodleně navštívena a prozkoumána. Čenda plynou ruštinou konverzoval s domorodým obyvatelstvem.

Obsazujem Auroru! Bude nová revoluce.

Povzbuzení několika lahvemi vodky se opět průzkumníci ocitají před Aurorou. Několik vět a několik marek překonává odpor kadeta střežícího vstup do svatyně bolševiků, ještě telefonát dozorcímu důstojníkovi pro zachování subordínace a posádka Berounky šmejdí po palubě Aurory. Stačilo několik okamžiků a již zněli povely a bylo cloumáno závěrem památného děla. Zraky na nábřeží srocujících se davů upřeně pozorují Smolný. Jen nepatrný svár zajišťující závěr děla, dělil lidstvo od dalšího generálního průseru. Veselé skotačení vodkou nasáklých lodníků z Berounky ukončil dozorcí důstojník, který si přispěchal pro svůj úplateček, jen trochu připlatit a mohli křižník pro obveselení třeba i potopit. Rozjařená posádka se sešla u autobusu, ještě fotografie s trofejemi a opět na jih. Zastávka u „motorestu“ dokoupit vodku, v zadní části autobusu je permanentní mejdan. Lehké dohadování s dopravní policií vyřešily dvě plechovky piva, do bezvědomí zpitý traktorista uprostřed silnice, šedesátikilometrové kufrování nočními cestami v okolí Pskova. Hranice a ejhle budí pochválena Evropa. K domovu už je jen skok.

První zářijový den. Každému se vybaví okamžik, kdy s taškou na zádech pln očekávání věci neznámých nastupoval do první třídy. A rodiče si lámali hlavu: „Copak z toho našeho prcka bude - inženýr, doktor, vědec?“

Ani letos tomu nebylo jinak, i osada měla svého prvňáčka. Šerif Rafika šel první do práce. Zaměstnání sice vystřídal přehršel, ale do práce šel poprvé. V očích pohled plaché laně, před vrátnicí Technických služeb se třásl hlas i kolena. A bylo proč. Snad kromě dechovky nechybělo nic. Krojovaná mládež, delegace okresních řezníků s cechovním praporem, zástupci trempů a všichni se zvědavostí a přáním mnoha pracovních úspěchů. Konečně byl upuštěn za bránu podniku. Co se mu asi honilo hlavou? „Dám si po obědě šlofika: Vypere mi někdo montérky? Uvaří mi kafe?“ Nedostal ze sebe ani slovo, snad jen procedil skrz zuby „Ahoj“ a „Blbci“.

Normálně ustávám s obtížemi v půl sedmé. Ale tentokrát jsem s radostí vstal už ve 4,45 /slovy ve tři čtvrtě na pět/. Celý den jsem sice byla ospalá, ale těch pět minut mi stálo za to.

Teta Kelišová

V červenci oslavilo „Údolí děsu“ 80. výročí založení osady. Hč zvaná, Baron family se v této době potuluje po řecku. Protože nelze jednou zadnicí sedět na dvou židlích, zejména jsou-li od sebe pár stovek kilometrů, vzniká jeden bláznivý nápad, jak spojit obě akce. Známe den i hodiny, kdy Šerif Red bude na potlachu v Údolí děsu, Baron řídí akci pod Olympem. Vašek Císař, který Baronovi zapůjčil vlastní vlajku UD, vyhlásí při zapalování ohně, že ve stejnou chvíli vzplane oheň na úpatí Olympu a s požeňnáním olympských bohů zazní u obou ohňů ve stejný okamžik trampská hymna. Vaška Císaře však zachvátily pochybnosti, a tak zůstal něm. Nevadí. Šerif Dlouhý Red v určenou hodinu zvedá svůj zrak k obloze a myšlenkami se přenáší k posvátnému Olympu. Tam u připravené hranice asistují mladý Baron a Marta. Starý Baron zapaluje oheň, vztyčuje vlajku a celá Baron family pje hymnu Kamarádů staré řeky. Pak vzpomínka na všechny kamarády. Chvilka ticha a zraky se upírají k měsíci. A v této posvátné chvíli se na dálku spojují duše, myšlenky, přátelství a kamarádství

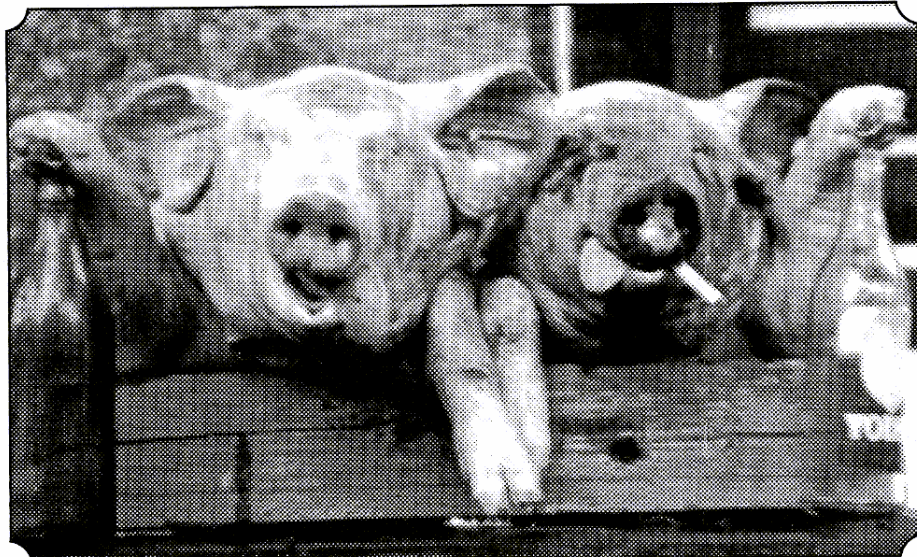
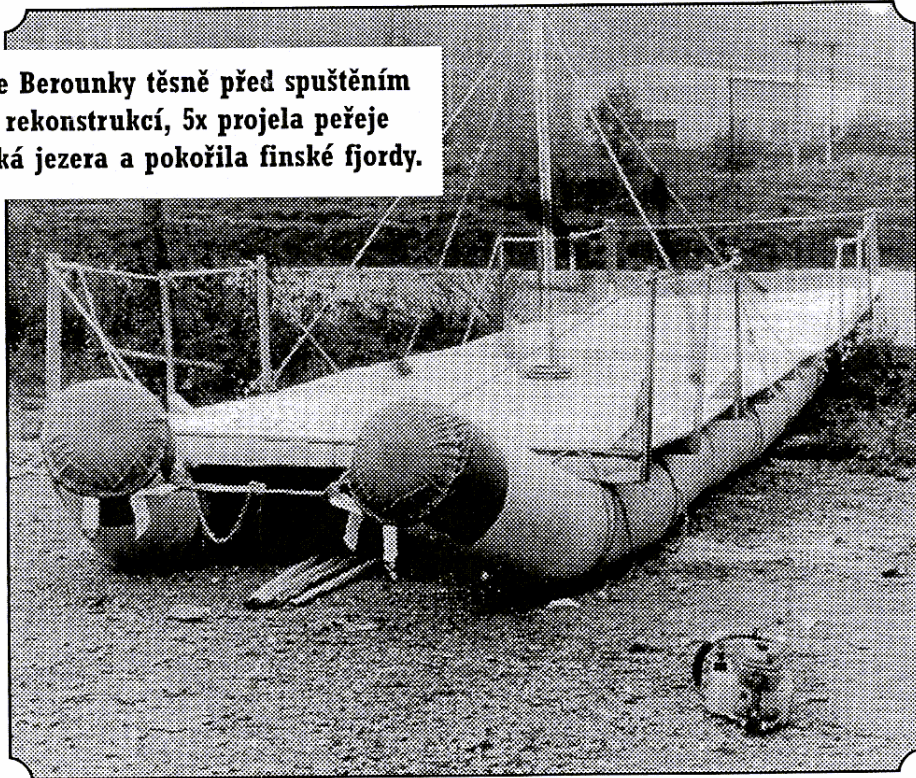
Přijedte, čeká bazén, šampaňo a prima parta! Diskrétně zamlčeno, že jde o kulatiny Dáši. My to ale věděli, tak jsme k Terezínu do Zahrady Čech. Gratulace, polibky, plná váza šampaňna pro oslavenkyni.

A pak to začalo. Bazén jedna báseň, voda druhá. Předvídavi v plavečkách, nevěřící Tomášové navíc se stydící za svá těla v gala oblečkách i botičkách. A protože příklady, zejména ty špatné, táhnou, zkouší za chvíli všichni, jaké to je, když ztroskotá loď a není čas se svléknout do plavek. Až na to, že se teď oblékali a k tomu ještě ne do svého vybrali Papíkovým šatník! Zpívá se, hraje, koupe, jí a pije. Kluci hrajou, až struny praskají. A protože jim scházela struna G, nemohli zahrát „Gde je sládek“. Bylo to fajn a kdo říká, že Dáša neumí pít, tak kecá.

Toto je prapředek slavné plachetnice Berounky těsně před spuštěním na vodu. Od té doby prožila mnoho rekonstrukcí, 5x projela peřeje i voleje Staré řeky, brázdila Mazurská jezera a pokořila finské fjordy.

Dobré výsledky auditu

Zatímco vládní strany se potácejí ve finančních aférách a nezávislý audit zjišťuje stále nové a nové nesrovnalosti, audit nizozemské firmy neshledal v hospodaření „TOB Kamarádi Staré řeky“ žádné závady. Všechny peníze jsou naprosto čisté, vyžehlené, mince vyleštěné. Pouze nad dokladem z Rudolfiny na 689 Kč za inkoust a jiné tekutiny trochu kroutili hlavou. Přesto udělili TOB rating A.

**¶ my vám přejeme
všechno nejlepší
v Novém roce,
i když nás to vaše
blbé slavení bude
stát život. Vaše
prasata pro štěstí.**